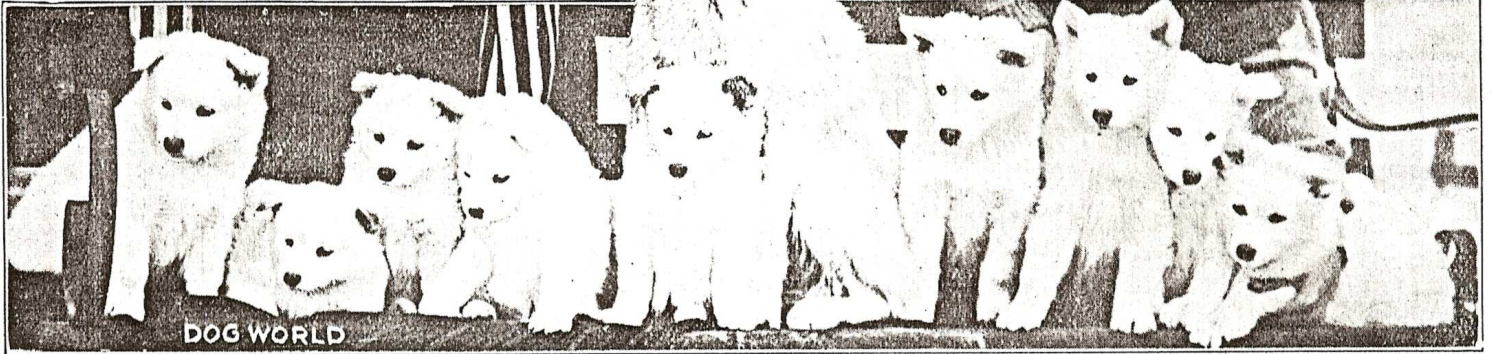

I. DE SAMOYEED.

Een ras van het hooge Noorden, dat honderden jaren lang geleefd heeft in barre koude, gewend is aan sneeuw en ijs en

Col. Porter zond onderstaand gedichtje aan Mrs. Kilburn Scott, toen zijn Samoyeed op 14-jarigen leeftijd gestorven was.

THE PERFECT DOG
To a Samoyed.

Chora of Iarningham met pups. Eig. Mrs. C. Kilburn Scott.

getraind op hard werken, het hoeden van groote rendierkudden, het trekken van sleden, het jagen op gevogelte, robben en beren. Maar dat ook gewend is, al deze verschillende bezigheden, te samen met de menschen te verrichten; met het Samoyeden volk, een zachtvaardig nomaden volk, dat goed voor hun honden is en beseft, dat het leven in dat onherbergzaam oord, onmogelijk zou zijn, wanneer zij de hulp van die honden zouden moeten missen.

Door Mrs. Kilburn Scott werden de eerste Samoyeden naar Engeland overgebracht en onmiddellijk bleek het groot aanpassingsvermogen van deze honden. Zij voelden zich spoedig thuis in het geheel andere klimaat en geheel andere levenswijze. Zij waren zoo spoedig gewend, omdat zij ook in Engeland meelevende mochten met hun menschen, als deel van het gezin, als speelmakker van de kinderen.

Meerdere honden werden door Mrs. Kilburn Scott geïmporteerd, direct uit Siberië of honden, die Pooltochten hadden meegemaakt. En toen men ging fokken, kreeg men sterke, flinke, mooie pups, die volkomen het type hadden van de in Siberië geboren honden.

Al die dertig jaren heeft Mrs. Kilburn Scott kans gezien, dat mooie, oorspronkelijke type te behouden, dank zij haar zorgvuldige fokkeuze en het door haar telkens opnieuw importeeren van prima honden.

Maar niet alleen het type, ook het eigenaardig karakter behielden de Samoyeden. Wij, die in ons land de honden van Mrs. Kilburn Scott en de afstammelingen ervan hebben, wij allen waardeeren dat karakter, dat ze onderscheidt van andere honden. Dat goede, trouwe, inlieve, vertrouwend karakter, dat maakt, dat een Samoyeed in de menschen een vriend zien, dat ze zoo zacht en lief met de kinderen doet zijn, zelfs, wanneer die ze plagen. In dat geval gaat een Samoyeed weg, met een treurig, teleurgesteld gezicht en zorgt hij er voor, niet meer met die kinderen in aanraking te komen.

Van zich afbijten, vechten, doet een Samoyeed slechts in het uiterste geval, wanneer hij voelt zijn eigen menschen te moeten verdedigen of wanneer een hond hem aanvalt.

Het succes, dat dit ras in ons land heeft is ook groot. Vijf jaar geleden importeerde ik de eerste twee en nu zijn er reeds over de honderd en de vraag naar een pup is nog steeds toenemend.

An icy nose; two big brown eyes,
At once so gentle and so wise,
That held for all the world to see
Friendship for all, but love for me;
A long white coat, as white as snow,
At least, I tried to keep it so —
A friendly paw, that reckoned naught
Of evil or of good report.

— — — — —
But now the rabbit calmly feeds
At dusk upon the sprouting seeds.
And I shall Chide my friend no more
For leaving bones upon the floor —
Nor have the heart to shrow away
The broken basket where he lay.

NELLY DICKHOF.

